Република Србија
УПРАВНИ СУД
10 У. 14319/15
05.10.2016. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Весне Даниловић, чланова већа, са вишим судским саветником Весном Иконић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ... ..., коју заступа Горан Цветић, адвокат из Београда, Господара Вучића 182, поднетој против туженог Републичког фонда за здравствено осигурање, ради поништаја решења 01/6 број: 180.6-24/15 од 23.09.2015. године, у предмету накнаде трошкова коришћења здравствене заштите у иностранству, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.10.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље, изјављена против решења Комисије за коришћење здравствене заштите у иностранству и упућивање на лечење у иностранство 02/8 број: 180.4-20/14 од 01.07.2015. године, којим је одбијен као неоснован, захтев тужиље за накнаду трошкова набавке вештачког кука (Bi-artikularna glava i Autobloquante) дана 10.07.2013. године, за време и у вези лечења тужиље у Црној Гори у ЈЗУ СБ за ортопедију, неурохирургију и неурологију "др Васо Ћуковић", Рисан, у периоду од 03.07.2013. до 02.08.2013. године, по рачуну "Б.Б." д.о.о. Београд, бр. 13-RN004000206 од 10.07.2013. године, у износу од 95.770,00 RSD, и одбијен је као неоснован, захтев тужиље за накнаду трошкова рехабилитације у Црној Гори у Институту за физикалну медицину, рехабилитацију и реуматологију "др Симо Милошевић" А.Д. Игало у периоду од 20.09.2013. до 04.10.2013. године, по рачунима Института, број: 05-3530-01 006532 од 20.09.2013. године, на износ од 480 EUR и број: 05-3530-01 006906 од 30.09.2013. године на износ од 192,00 EUR.

У тужби поднетој Управном суду дана 13.10.2015. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је поступање туженог органа било контрадикторно, јер је закључак Комисије у оцени 18699 у супротности са утврђеним

чињеничним стањем из оцене 18698, те Комисија неосновано и неправилно изводи закључак да набавка медицинског помагала није била неопходна. Такође, тужиља није код РФЗО РС остварила право на рехабилитацију у Србији, због продуженог боравка у Игалу, односно у Институту "Симо Милошевић", а према Правилнику о рехабилитацији у стационарним здравственим установама специјализованим за рехабилитацију пацијената са дијагнозом S 72 – Fractura fermoris је обезбеђено право на 21 дан рехабилитације, уз могућност још 21 дана. Тужени је одобрио лечење тужиљи у виду Потврде о праву на давања за време привременог боравка у Црној Гори и то у складу са чланом 12. став 3. Споразума о социјалном осигурању између Републике Србије и Републике Црне Горе и члана 5. став 3. Административног Споразума за спровођење споразума, и у том смислу је издат образац СРБ/МН 111 од 17.07.2013. године за период од 03.07.2013. године до отпуста из болнице. Даље наводи да је чланом 12. став 3. међудржавног споразума између Републике Србије и Црне Горе о социјалном осигурању, предвиђено да за давање здравствених услуга као што је коришћење протеза, помагала и других здравствених услуга веће вредности, неопходна је претходна сагласност надлежног носиоца, изузев када је пружање тих услуга неодложно, јер би, у противном, били угрожени живот и здравље осигураног лицу, те су испуњена оба услова из овог члана Споразума. Наводи да РФЗО као носилац здравственог осигурања тужиље, обавезан је на преузимање трошкова лечења у црногорској болници под наведеним условима, те је у складу са тим издат наведени образац. Такође члан 53. став 3. Закона о здравственом осигурању, предвиђа да неопходна здравствена заштита у смислу овог закона обухвата здравствену заштиту која је одговарајућа односно потребна за дијагностику, односно лечење болести или повреда осигураног лица, која је у складу са стандардима добре медицинске праксе у земљи, те је уградња вештачког кука била неопходна, будући да је и уграђена и хитна у смислу чл. 53 став 1. истог закона. Истиче, да је чланом 44. став 1. наведеног закона, предвиђено да се осигураном лицу обезбеђују медицинско-техничка помагала, а чланом 71. став 1. прописано је, да осигурана лица остварују у иностранству право на набавку медицинско-техничких помагала као и имплантата, који су неопходни у случају хитне медицинске помоћи, на начин на који то право остварују осигураници у земљи. Даље наводи да се оспореним решењем крше основни постулати Закона о здравственом осигурању и Споразум између Републике Србије и Републике Црне Горе, а трошкови спорног кука су несумњиво учињени у Србији. Такође, према члану 12. Закона о правима пацијента, прописано је, да пацијент има право на слободан избор доктора медицине, односно доктора стоматологије, здравствене установе, као и слободан избор предложених медицинских мера у складу са законом којим се уређује област здравствене заштите и законом којим се уређује област здравственог осигурања. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење или да сам реши ову управну ствар у смислу члана 43. став 1. ЗУС-а, као и да тужени тужиљи накнади трошкове лечења у Црној Гори.

Тужени орган је у одговору на тужбу у свему остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења и списа предмета ове управне ствари произлази

да је тужиља осигураник РФЗО-Филијала за град Београд, те пре предметног пута није обезбедила потврду о коришћењу здравствене заштите у иностранству, што је супротно одредби члана 5. став 1. Административног споразума за спровођење Споразума између Савезне Републике Југославије и Републике Црне Горе, као и члана 67. Закона о здравственом осигурању, и да је у предметној управној ствари за накнаду трошкова хитне медицинске помоћи у иностранству у надлежној филијали спроведен поступак преузимања предметних трошкова по члану 5. став 2. Административног споразума за спровођење Споразума између Савезне Републике Југославије и Републике Црне Горе, по коме се потврда може изузетно издати накнадно на захтев носиоца осигурања који је пружио давања у натури и да је издат образац СРБ/МНЕ и 111 од 17.07. 2013. године, за период лечења од 03.07.2013. године до отпуста из болнице, сагласно одредбама Споразума, и да је за време предметне хоспитализације урађена операција уградње ендопротезе и то 13 дана по хитном пријему у болницу, због пада и поломљеног кука, и да црногорска болница није имала потребну ендопротезу, те да је ендопротеза купљена средствима тужиље, односно родбине у Србији и да трошкови набавке исте нису преузети, као и да је по изласку из болнице тужиља ступила у контакт са Институтом "др Симо Милошевић" у Игалу и обавила рехабилитацију од 20.09.-30.09.2013. године, коју је сама платила. Имајући у виду наведено, правилно је поступио првостепени орган када је одбио захтев тужиље за накнаду трошкова набавке вештачког кука (Bi-artikularna glava и Autobloquante) дана 10.07.2013. године, по рачуну "Б.Б." д.о.о. Београд, бр. 13-RN-004000206 од 10.07.2013. године у износу од 95.770,00 RSD, као и захтев тужиље за накнаду трошкова рехабилитације у Црној Гори у Институту за физикалну медицину, рехабилитацију и реуматологију "др Симо Милошевић" А.Д. Игало, у периоду од 20.09.2013. до 04.10.2013. године, по рачунима Института бр. 05-3530-01 006532 од 20.09.2013. године на износ од 480,00 EUR и бр. 05-3530-01 006906 од 30.09.2013. године на износ од 192,00 EUR. Наиме, за тужиљу је издат образац СРБ/ММЕ 111 од 17.07.2013. године за период лечења од 03.07.2013. године до отпуста из болнице, сагласно одредбама Споразума, а тужени је као носилац здравственог осигурања тужиље одредбама Споразума обавезан на преузимање трошкова хитног лечења у црногорској болници под наведеним условима, те је у складу са тим издат поменути образац. Трошкови набавке ендопротезе, као и трошкови рехабилитације у Игалу, за које се у овом поступку захтева накнада трошкова, неспорно су плаћени средствима тужиље односно њене родбине и тиме не падају на терет иностране здравствене установе, односно иностраног фонда, те не могу бити преузети унапред уговореним инструментима на основу Споразума, већ се о њима одлучује по одредбама Закона о здравственом осигурању. У том смислу је у поступку по захтевима за накнаду трошкова набавке ендопротезе и трошкова рехабилитације цењено претходно здравствено стање тужиље и остале медицинске индикације од значаја за одлучивање у овом предмету, сагласно одредби члана 65., а у вези члана 64. и 67. Закона о здравственом осигурању, те је по оцени другостепене лекарске комисије по којој је тужиља пре пута боловала од хроничног обољења, што је оцењено као сметња за издавање потврде о коришћењу здравствене заштите у иностранству донето ожалбено решење. Такође је утврђено да претходно здравствено стање тужиље а на основу потврде изабраног лекара од 19.02.2014. године је препрека за издавање потврде о коришћењу здравствене заштите у иностранству без које осигураници немају право ни на трошкове коришћења хитне здравствене заштите сагласно одредби члана 67. Закона о здравственој заштити, с тим да је у овом случају поступак оцене здравственог стања спроведен накнадно, јер је тужиља супротно наведеним одредбама Закона и Споразума, отпутовала у Црну Гору, без претходно утврђеног здравственог стања и издате потврде, захтевајући накнадно накнаду трошкова лечења у иностранству, а с обзиром да је оперисана 13 дана након хитног пријема у болницу, оперативно лечење по мишљењу Саветодавне комисије од 22.09.2015. године није било хитно, те самим тим набавка ендопротезе није била неопходна, а ни рехабилитација у Игалу није била неопходна, већ је могла бити спроведена у рехабилитационом центру у земљи.

Одредбом члана 64. Закона о здравственом осигурању ("Службени гласник РС", бр. 107/05, 109/05-исправка, 57/11 и 110/12-УС) прописано је, да осигурано лице за време приватног боравка у иностранству има право на коришћење здравствене заштите на терет средстава обавезног здравственог осигурања само у случају хитне медицинске помоћи како би се отклонила непосредна опасност по живот и здравље осигураног лица.

Одредбом члана 65. став 1. наведеног закона, прописано је, да право на коришћење здравствене заштите у иностранству на терет средстава обавезног здравственог осигурања, има осигурано лице ако је пре његовог одласка у иностраство утврђено да не болује, односно да није боловало од акутних или хроничних болести у акутној фази, у послењих 12 месеци, за које је потребно дуже или стално лечење, односно да се осигурано лице не налази у стању које би убрзо по доласку у иностранство захтевало дуже лечење, односно смештај у стационарну здравствену установу, укључујући и трудноћу и друге зравствене услуге.

Одредбом члана 67. наведеног закона, прописано је, да осигурано лице које је боравило у иностранству без утврђеног здравственог стања од стране првостепене лекарске комисије, односно без предходно издате потврде о коришћењу здравствене заштите, нема право на накнаду трошкова који су настали коришћењем хитне медицинске помоћи за време боравка у иностранству.

Чланом 12. став 1. Споразума између Републике Србије и Републике Црне Горе о социјалном осигурању ("Службени гласник РС"-међународни уговори бр. 102/2007) прописано је, да лице које испуњава услове за право на давање у натури према правним прописима једне државе уговорнице, има право на здравствену заштиту од стране носиоца и његовог пребивалишта или боравишта, одређену у погледу обима, врсте и начина пружања према правним прописима који важе за тог носиоца, као да је код њега осигурано, а у трајању одређеном правним прописима који важе за надлежног носиоца на чији терет се заштита пружа под условом да: 3. његово стање за време боравка у другој држави уговорници захтева хитно пружање здравствене заштите, под условом да у ту државу уговорницу није отишло у циљу лечења.

Чланом 5. став 1. Административног споразума за спровођење Споразума између Републике Србије и Републике Црне Горе о социјалном осигурању, прописано је, да ради коришћења права на здравствену заштиту, лице из члана 12. Споразума је обавезно да носиоцу у месту пребивалишта или боравишта, поднесе, на утврђеном двојезичном обрасцу потврду о праву на давање у натури. Потврду из става 1. овог члана издаје у Србији: - организациона јединица носиоца здравственог осигурања. (став 2.). Потврда из става 1. овог члана се, изузетно, може и накнадно издати на захтев носиоца осигурања који је пружио давања у натури. Уз захтев, носилац прилаже и расположиву медицинску документацију.(став 3.).

Имајући у виду наведено, према оцени Управног суда, правилно је одлучио тужени орган када је одбио, као неосновану, жалбу тужиље изјављену против првостепеног решења од 01.07.2015. године, са разлога датих у образложењу оспореног решења, које је суд оценио као јасне, детаљне и у складу са цитираним одредбама закона који се у конкретној ствари примењује. Наиме, из списа предмета произлази да је предходно здравствено стање тужиље утврђено на основу потврде изабраног лекара од 19.02.2014. године, а која је препрека за издавње потврде о коришћењу здравствене заштите у иностранству, без које осигураници немају право ни на трошкове хитне здравствене заштите, те како је тужиља отпутовала у Црну Гору без претходно утврђеног здравственог стања и издате потврде о коришћењу здравствене заштите у иностранству, супротно одредби члана 67. у вези са чланом 65. став 1. наведеног Закона о здравственом осигурању, то

иста
нема право на накнаду трошкова који су настали коришћењем хитне медицинске помоћи за време боравка у иностранству.

Суд је ценио наводе тужиље да се оспореним решењем крше основни поступлати Закона о здравственом осигурању и Споразума између Републике Србије и Републике Црне Горе, али је нашао да су ови наводи неосновани, са разлога што су правилно примењене наведне одредбе Закона о здравственом осигурању и Споразума између Републике Србије и Републике Црне Горе о социјалном осигурању. Такође је ценио и остале наводе тужиље у тужби, али је нашао да су без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, јер њима се не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку на које је правилно примењено материјално право без повреде правила.

У погледу навода тужиље којима предлаже да суд реши управну ствар, суд налази да нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима, јер је претпоставка за доношење пресуде у спору пуне јурисдикције да оспорени управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд применом одредбе члана 40. став 1. и 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

Суд није посебно одлучивао о предлогу тужиље, да суд обавеже тужени орган да јој наканди трошкове лечења у Црној Гори, имајући у виду да нису испуњени услови из чл. 45. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 05.10.2016. године, 10 У.14319/15

Записничар
Весна Иконић,с.р.

Председник већа – судија
др Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП